

Kadoelen
in beeld

KADOELEN IN BEELD

Vijftien 65 plussers kregen van fotograaf Caro Bonink les in de techniek van fotograferen in Buurtkamer Kadoelen.

Met die kennis maakten ze in de zomer van 2023 prachtige portretten van elkaar en leeftijdgenoten in de buurt.

De bewoners vertelden daarbij hoe zij het wonen en leven in Kadoelen ervaren.

Om het beeld van Kadoelen compleet te maken, gingen de fotografen ook op pad. Zij leggende buurt in een tiental bijzondere thema's vast.

Inhoud

1. Thema's Kadoelen
2. Portretten en interviews deelnemende fotografen
3. Portretten en interviews buurtgenoten

Fotoredactie en bewerking

Caro Bonink

Redactie interviews

Casper de Groot

Vormgeving flyer expositie

Irene Sikkens

Deelnemende fotografen

Harry van Vegten
Dieneke Helversteijn
Marijke Schunselaar
Margaret Brindle
Karin Koonings
Casper de Groot
Petra Kalverboer
Mary Preeker
Kees Geers
Aad Bakker
Saskia Fafieanie
Carla Kerp
Francis Braam
Irene Sikkens

Kadoelen, 2023

Buurtkamer Kadoelen

Nathan F. Israëlweg 3a
1035 SB Amsterdam

www.buurtkamerkadoelen.com

Thema's Kadoelen

Watergroen

Foto's: Carla Kerp

Mini bieb

Foto's: Casper de Groot

De dijk op

Foto's Casper de Groot

hier om tekst in te voeren

Woensdagavond

Foto's: Aad Bakker

Buurtgenoten

Foto's: Irene Sikkes

Bouwstijlen

Foto's: Harry van Vegten

Volkstuinen

Foto's: Karin Koonings

Geparkeerd

Foto's: Margaret Brindle

Beestenboel

Foto's: Dienneke Helversteijn

Fietsen

Foto's: Kees Geers

Groene Oase

Foto's: Mary Preeker

Op weg naar

Foto's: Francis Braam

Marijke Schunselaar

Vogelhuisjes

Foto's: Petra Kalverboer

Portretten fotografen

Carla Kerp

"De roots lagen meer in de kruin dan vastgenageld in de kleilaag die löss heet."

Loenermark zonder t dus. Vaak genoeg overheen gewandeld/gefietst, nu het adres waar ik verhaal kon halen. Ik kon kiezen uit vier flats, of eigenlijk viel er niets te kiezen. Ik moest bij C zijn op 4 hoog. 'Geen naambordje meer', zei ze. En dat leverde inderdaad geen probleem op. Aanbellen bij de eerste controlepost, dan de lift naar de even verdiepingen waar ik niet verder kwam dan een deur die toegang tot de galerij geeft, maar potdicht zat. Maar weer op een bel drukken. De deur bleef potdicht. Carla verscheen op de galerij. 'Moet je iedere keer naar die deur', vroeg ik. Er was iets niet OK zei ze. Als zodanig hoefde ik de laatste bel niet te gebruiken. Carla was goed beveiligd leek me. Dat zou ik zeker in mijn interview vermelden. Toen we klaar waren met het maken van foto's trok ik mijn jasje weer aan, het niet gebruikte statief onder de arm, richting buitendeur.

Interview

Carla vond dat er nog iets geschreven moest worden.....Inmiddels alweer vergeten, maar dat was inderdaad afgesproken.

Carla, ook even de achternaam vermelden, Kerp, komt oorspronkelijk uit Limburg voordat ze zich in het westen settelde. Als zodanig moest ik in ieder geval een foto maken van haar met Limburg, een landkaart die pal achter de voordeur in het donker hing en die haar roots verraadde. Limburg is nogal lang opperde ik. De roots lagen meer in de kruin dan vastgenageld in de kleilaag die löss heet, overgewaaid woestijnzand zoals in de loop der tijden ook de bewoners hierheen waaiden. Bewegingen die onze beperkte houdbaarheid ver overstijgen. Blerick om exact te zijn. Paps had iets te maken met borgstelling in het Noord Limburgse. Dat was dus duidelijk. Doorvragen ho maar, te weinig journalist en te weinig tijd, en wat te denken van het aantal woorden teveel dat daar het gevolg van zou zijn. Over vaders kunnen dochters het hun hele leven hebben.

Eigen carrière

Boeiender was haar eigen carrière. Ze deed een opleiding tot pedagogisch medewerker en werkte tussen de ongewilde moeders en soms gewild maar dan waren ze er nog niet helemaal aan toe, bij het FIOM, een stichting die in 1930 werd opgericht met als uitgangspunt dat een vrouw (en haar eventuele partner) zelf kan en mag kiezen waarmee en hoe zij verder wil (gaan) in haar leven. Ze stapte later over van pedagogisch naar financieel medewerker. Voor zover in vogelvlucht een werkzaam leven. Voorbij de eindstreep ligt tijd voor hobby's te wachten. Fotograferen dus, maar ook tuinieren, naaien en schilderen. De liefde is natuurlijk altijd een interessant gespreksonderwerp. Ik gooide nog een balletje op maar met 'Niets geworden' had ik inmiddels voldoende woorden bij elkaar gesprokkeld om Caro tevreden te stellen. Daar liet ik het maar bij.

Petra Kalverboer en Karin Koonings

Petra Kalverboer – 64 jaar

Karin Koonings

"Ze vindt het leuk om wat te rommelen."

Petra was altijd actief in de padvinderij, eerst als deelnemer, later als groepsleider. Daar heeft ze ook haar partner leren kennen. Sinds 20 jaar heeft Petra een volkstuin bij Tuinpark Klein Danzig in Amsterdam-Oost. Die tuin is van haar vader geweest. Na zijn overlijden heeft ze die overgenomen. Petra is bijna dagelijks in haar tuin te vinden. Het is echt een 'wilde tuin', met verschillende, gezellige, heel diverse hoekjes. Ze vindt het leuk om wat te rommelen en zo lekker bezig te zijn. Er is altijd wel wat te doen in zo'n tuin, dus komt het er maar zelden van om even rustig te gaan zitten. En er moet nog veel gebeuren, want Petra heeft nog allerlei plannen.

Karin Koonings – 67 jaar

Petra Kalverboer

"Er is nog van alles te oogsten."

Karin heeft sinds twee jaar een moestuin bij tuinencomplex De Bongerd in Kadoelen. Deze tuin laat ze me met veel enthousiasme zien. Er is nog van alles te oogsten. En er staat een mooie pruimenboom in. De tuin heeft veel onderhoud nodig, maar daar had ze het afgelopen jaar niet veel tijd voor, omdat ze bezig was met een opleiding voor natuurgids. Nu ze haar diploma heeft gehaald kan ze zich weer volledig op haar moestuin storten. Karin heeft zich ook bezig gehouden met het aanleggen van het Pepijnpad. Een wandelpad bij haar in de buurt met een bijzondere betekenis.

Francis Braam met partner

"Voorbijgangers werden uitgenodigd een kopje koffie te drinken en een praatje te maken."

Francis woont nu 30 jaar in Twiske-West (Oostzanerwerf). Ze kwam van de Overtoom in het centrum van Amsterdam, dus het was wel even wennen. De trommelwoningen van woningvereniging Zuid hadden haar belangstelling en ja tot haar grote vreugde werd haar een woning toegewezen. De woning is zeer naar haar zin en zo ook de tuin. Die staat vol met een verscheidenheid aan bloemen en planten. Er hangen ook grote trossen druiven die al bijna rijp zijn.

Buurtbankje

Met buurtbewoonsters zette Francis een klaptafeltje met stoeltjes op straat. Voorbijgangers werden uitgenodigd een kopje koffie te drinken en een praatje te maken. Dit sloot aan bij *De BuurtBankjes* en ze mochten er een met een busje ophalen. Ze hebben er veel gebruik van gemaakt. Het bankje heeft op veel plekken in Kadoelen en Oostzanerwerf gestaan en er hebben heel veel mensen op het bankje gezeten voor koffie en een praatje. Het buurtbankje heeft geleid tot de oprichting van Buurtkamer Kadoelen. Jet, Nicole, Helma en Francis hebben het voortouw genomen en Casper sloot zich daarbij aan. Het bankje staat nog altijd in Buurtkamer Kadoelen

Met mensen praten

Francis heeft gewerkt bij een adviesbureau voor Opleiding en Beroep tot OBU (zoiets als VUT) totdat deze failliet ging. Toen is ze gaan werken bij gehandicapten die in een woongroep wonen, ze at samen met de bewoners tijdens de lunch en begeleidde de bewoners naar de dokter of tandarts en hielp ze op hun kamer met kleine schoonmaakklusjes of samen de was in de machine doen. Ze vond het erg leuk. Haar hobby's zijn: tuin, planten, muziek, zingen, gedichten lezen, met mensen praten.

Harry van Vegten en Marijke Schunselaar

“De moeder van Harry heeft toen een brief aan prins Bernhard geschreven.”

Harry is geboren in de Kinkerstraat. Het huis werd te klein voor het gezin maar een ruimere woning was niet te krijgen. Nog kort na de oorlog was er een groot tekort aan woningen. Daar de vader van Harry in Indië gediend had, heeft de moeder van Harry een brief aan prins Bernhard geschreven met het verzoek voor een andere woning. Moeder kreeg daarop een bericht met het aanbod om in een bepaalde wijk in Amsterdam-Noord een woning uit te zoeken. Dat werd in wat later het Tuttfruttidorp is geworden. Het was toen nog landelijk en de boerderij van Hes stond er – onder de oud-Noord-Amsterdammers welbekend. Later is daar het volkstuintencomplex van de Bongerd gerealiseerd. Harry's ouders hadden enorme mazzel en konden kiezen voor een hoekwoning. Dat is ze niet door iedereen in dank afgenomen. Harry was toen 1 jaar.

Verhuizen

Als jongeman is hij uit huis gegaan en in de stad gaan wonen. Daar heeft hij zijn vrouw ontmoet. Ze hebben op de Prinsengracht gewoond en zijn van daaruit naar het IJplein verhuisd. Ze hebben twee kinderen gekregen. Hun dochter ontwikkelde een stoornis waardoor ze problemen kreeg met dieptes zien en bewegingen daarin. Door deze handicap was het noodzakelijk een andere woning zonder trappen te zoeken. Dat is uiteindelijk een riante gelijkvloerse woning in de Banne geworden. Dit is nu ook een uitkomst voor de vrouw van Harry, zij heeft een fysieke beperking wat begon met een voetklacht. De beperking zorgt voor hulpmiddelen in huis, aanpassingen en regelmatig ziekenhuisbezoeken.

De kinderen zijn inmiddels het huis uit en hebben een eigen gezin gesticht. De kleinkinderen gaan regelmatig bij opa en oma op bezoek. Harry en zijn vrouw wonen nu 28 jaar in de Banne met hun twee Birmese katten, zeven hoog met een mooi uitzicht. Op hun stukje galerij wonen vier gezinnen, twee ervan ook al 28 jaar en een gezin dat er later is komen wonen. Er is een fijn contact en als het nodig is, dan hebben ze elkaars huissleutels. Harry en zijn vrouw willen hier nooit meer weg.

Fotografie

‘Fotografie was niet specifiek een hobby te noemen vroeger’, vertelt Harry. ‘Altijd wel interesse in gehad.’ Tekenen en schilderen vond hij altijd erg leuk. Toen hij een jaar of twintig was, is hij meer foto's gaan maken. Hij had al vaak een fototoestelletje bij zich en ‘deed maar wat’. Toen hij met pensioen ging is hij zich meer op de fotografie gaan toeleggen.

"Het was lichamelijk en geestelijk zwaar."

Marijke is rond 1976 vanuit Utrecht naar Amsterdam verhuisd om in de gehandicaptenzorg te gaan werken. In Utrecht vond men haar daarvoor te jong. In Amsterdam kon zij een baan krijgen in een gezinsvervangend tehuis (26 mannen) in een groot pand aan de Emmalaan. Dit soort werk wilde zij al vanaf haar 14e/15e doen. Was wel wennen, maar superleuk. Geleidelijk aan wijzigde het tehuis naar gemengd en verhuisde het naar de Rapenburgerstraat.

Kindergroep op de Werf

Daarna is ze een paar jaar gaan werken in een kindergroep op de Werf met complex gehandicapte kinderen. Het was lichamelijk en geestelijk zwaar omdat de kinderen fysiek veel mankeerden en gedragsproblemen hadden. Veel sjouw en tilwerk. Het was een hectische baan, maar daar wel het meest geleerd. Zij nam het werk geestelijk mee naar huis, kreeg daar zelf problemen mee en moest er daarom mee stoppen. Ze vond het verschrikkelijk om daar weg te gaan. Ze had het gevoel dat ze de kinderen in de steek liet.

Vervolgens is Marijke bij een initiatief van ouders terecht gekomen voor de zorg van zes verstandelijk gehandicapte meiden op verschillend niveau. Zij hadden hiervoor een paar woningen op rij in Tuindorp Oostzaan gehuurd. Daar is ze vorig jaar met pensioen gegaan. Tegelijk met het moment dat, na 25 jaar, het project stopte omdat men geen nieuwe verstandelijk gehandicapte bewoonsters konden krijgen.

Michael

In de eerder genoemde kindergroep kende Marijke de autistische Michael van veertien jaar. Zijn ouders konden niet met de situatie omgaan en deden niets met hem. Toen Marijke afscheid van de kindergroep nam, wilde ze bezoekvriendin worden. Ze vond het slecht op de Werf en ze wilde hem daar weg hebben. Dit resulteerde in een jarenlange strijd met de stichting. De ouders hadden toestemming gegeven dat zij wettelijke vertegenwoordiger werd. Zo kon zij alles wat nodig was voor hem regelen. Michael is vorig jaar plotseling overleden. Dit geeft haar veel verdriet. In de loop der tijd was hij 'haar jochie' geworden. Geen moederlijke gevoelens, maar een heel speciale band.

Casper de Groot

“Een taalkundige hoeft geen 50 talen te spreken.”

Voor dit gesprek nemen wij plaats aan de eettafel, waar, zoals hij zelf zegt, altijd veel ruimte is voor gasten. Een zeer smaakvol ingerichte huiskamer. Zijn bewondering voor de ‘Gispen’ stijl is hier duidelijk zichtbaar. Casper de Groot, geboren in Rotterdam, gestudeerd in Leiden en gewerkt in Amsterdam. Hij was universitair docent aan de universiteit van Amsterdam in de theoretische taalwetenschap wat zoveel betekent als analyse van taal. ‘Taal analyseren betekent niet per definitie dat ik de 50 talen die ik heb bestudeerd ook spreek. Het gaat om de overeenkomsten en verschillen in talen waardoor je voorspellingen kan doen over hoe talen in elkaar zitten’. Casper probeert mij op een vriendelijke manier uit te leggen wat het allemaal betekent, maar ik moet toegeven, dat het voor mij ingewikkelde materie is. Voor hem een passie.

Chef

Een andere passie is koken. Een culinair talent. Naast de kast met boeken over taal staat een kast met de mooiste kookboeken. Casper heeft maar liefst 20 jaar leiding gegeven aan brigades bij Cuisine Culinaire Amsterdam. Een vereniging van echte fijnproevers, die in een professioneel uitgeruste keuken een maandmenu bereiden. Ook thuis beschikt hij over een perfect ingerichte keuken, waar hij, vaak ook samen met zijn gasten, de mooiste gerechten bereidt.

Iets terug doen

Omdat hij het belangrijk vindt om op maatschappelijk gebied zijn steentje bij te dragen is vrijwilligerswerk op uiteenlopende projecten bijna een dagtaak geworden. Zo gaat een groot deel van zijn tijd naar het voorzitterschap van de Stichting Gispen Collectie. Gispen, de beroemde fabrikant in designmeubilair. Voor Buurtkamer Kadoelen is hij penningmeester. Door zijn affiniteit met cijfers en het vermogen om plannen goed te beargumenteren heeft hij menig financieringsvoorstel rond gekregen. Wij kunnen nog heel lang over de verschillende activiteiten van Casper verder praten, maar ik kom toch met mijn laatste vraag.... ‘Is er nog een plek waar jij jezelf ziet wonen buiten Kadoelen?’

Er komt een overduidelijk NEE. Hij woont samen met zijn partner naar volle tevredenheid op deze prachtige stek.

Dieneke Helversteijn en Irene Sikkes

Dieneke Helversteijn – 66 jaar

Mary Preeker

"Ze vond de bouw van de huizen eentonig."

Dieneke en haar man woonden in de Spaarndammerbuurt, maar de burens maakten veel lawaai, vooral toen er een 18-jarig meisje boven hun kwam te wonen. Toen begonnen zij hun zoektocht naar een andere woning in een rustiger buurt. Zij hadden zich ingeschreven voor een woning in Sloten, Almere en in Twiske-West (Oostzanerwerf). De woning, waarin zij nu wonen, kwam het eerste beschikbaar. Haar broer woont ook in de buurt, dus de keuze was snel gemaakt.

Wennen

Ze wonen hier erg naar hun zin, al moest Dieneke in het begin wel wennen aan het feit dat het hier heel stil is en vond ze de bouw van de huizen eentonig. Nu is ze helemaal gewend en wil ze absoluut niet meer weg, want het is ook heel groen. Ze zijn veel met hun kleinzoon bezig, oppassen en leuke uitjes met elkaar. Ze beschikken over een fijne tuin waar ze ook veel in bezig zijn. Ze houden erg van etentjes organiseren voor vrienden en familie. Haar hobby's zijn aquajogging, handwerken, koken en bakken, katten en fotografie.

Irene Sikkes – 65 jaar

Casper de Groot

"Mijn mening over Kadoelen heb ik geheel bijgesteld."

De vraag 'Hoe ziet je dag er uit?' maakt veel los. Het gesprek voert gelijk naar een video call die Irene ongeveer anderhalf jaar geleden met haar werkgever had. De boodschap was simpel, onverwacht en hard: 'U bent ontslagen.' Aan een carrière van marketeer in de wereld van valuta en heel veel vreemd geld kwam plotseling een einde. 'Zwart gat?' 'Nee, nu niet meer, maar ik heb wel moeten bijsturen. Aan een leven met vaste structuren die al op basisschool beginnen, is het wennen geen vast patroon voor de dag of de week te hebben. Maar ik ben actief in de mantelzorg, vrijwilligerswerk en ik heb hobby's als fotograferen, fietsen. Verder wil ik ook mijn 10.000 passen per dag maken.'

Reizen en fotograferen

Met haar partner, die nog aan het werk is, heeft ze veel reizen binnen Europa gemaakt, maar ook ver daarbuiten. De camera ging altijd mee en dat heeft vele duizenden foto's opgeleverd. Prachtige sfeervolle en kleurrijke beelden van natuur, mensen en steden uit de hele wereld. 'De camera heeft een functie waarbij er achterelkaar foto's gemaakt worden. Ik bestudeer alle foto's heel nauwkeurig op ieder detail en maak dan een selectie.' Het resultaat is te zien in een bijzondere serie fotoboeken.

Landsmeer

Irene is in Amsterdam-West opgegroeid. Toen ze het huis uitging, vond ze een fijne maar wat kleine behuizing in de buurt van de Overtoom. Min of meer toevallig kwam ze daarna met haar partner in Landsmeer terecht. 'Het voelde als emigreren, maar nu mis ik de stad niet meer en vind ik het hier heerlijk.' 'Kadoelen?' 'Als ik op de fiets uit Landsmeer onder de snelweg door in Kadoelen kwam, dan vond ik dat altijd maar niks. Weinig inspirerende kleine huisjes. Door het project Kadoelen in beeld heb ik mijn mening over Kadoelen echter geheel bijgesteld: afwisselend, groen en vooral ook wijds.'

Kees Geers

"Zelfs schapen zonder wol, best apart, want wie heeft dat?"

Voor mijn eerste portret op locatie was ik in tuindorp Oostzaan bij Kees Geers. Kees woont in een tuindorp en dus klein dacht ik, maar dat bleek niet het geval. Ik ben met tussenposen drie keer bij Kees geweest om een goed portret voor de expositie te maken. Bij de eerste afspraak had ik een groothoek zoomlens met flitser meegenomen, maar vanwege mijn foutieve inschatting van de grootte van het huis, is het me niet gelukt om goede foto's te maken. De tweede keer had ik naast de zoomlens ook mijn lichtsterke 50 mm lens meegenomen, waardoor de foto's weliswaar beter lukten, maar niet optimaal waren. Op advies van Caro en met instemming van Kees om nog een derde poging te wagen, ben ik op 11 september nog een derde keer langs gegaan. Ik had nu beide lenzen plus een analoge zoomlens met polarisatiefilter en het statief van Kees ter beschikking.

Het scherpstellen en het instellen van de juiste belichting van de camera op het statief, bleek nog niet zo makkelijk. Overigens is de uitgekozen foto niet met het statief, maar met de hand genomen. Het resultaat is een scherpe foto waarbij de schittering van de bril, die ik had willen wegnemen met de polarisatiefilter, is minimaal en niet echt storend.

Opmerkelijk in Amsterdam

De straat waarin Kees woont, behoort niet tot het oude oorspronkelijke tuindorp met zijn poortwoningen, maar is in een latere fase bijgebouwd. Mede hierdoor zijn deze woningen groter dan de oorspronkelijke en omdat ze in de vorm van een hof zijn gebouwd, lijken ze qua bouwstijl wel op de originele woningen. Kees heeft een knus en gezellig huis en de beschikking over een voor- en achtertuin en een balkon en dat is opmerkelijk in Amsterdam. Vanaf het balkon en de achtertuin heb je een vrij uitzicht over een parkje waar regelmatig schapen grazen, steeds een ander ras en zelfs schapen zonder wol, best apart want wie heeft dat? Heel bijzonder als je hier mag wonen. Bij de bouw van de huizen, pakweg honderd jaar geleden, is geen rekening gehouden met extra ruimte voor een fiets, waardoor je in de hele straat in vrijwel alle voortuintjes fietsen ziet staan. Blijkbaar worden hier weinig fietsen gestolen.

Fotografie in alle facetten

Kees is een echte Amsterdammer, geboren en opgegroeid in Amsterdam Oost, in de huidige Transvaalbuurt, dichtbij de Watergraafsmeer. Zijn vader werkte als hoofd inspectie bij de verzetskrant, het Parool. Kees ging na de lagere school naar de middelbare tuinbouwschool en begon zijn werkzame leven in Lisse. Hij deed onderzoekswerk waarbij fotografie een hulpmiddel was. Later werd hij tuinmedewerker bij de schooltuinen op verschillende locaties waarbij de laatste werkplekken Osdorp en Geuzenveld waren. De vele foto's in de woonkamer, zowel zwart-wit als kleur verraden de grote passie van Kees: fotografie en wel in alle facetten. In het analoge tijdperk had hij een DOKA en kon hijzelf bepalen hoe hij een foto afgedrukt wilde hebben. Dit zien we ook terug in de serie foto's die hij van mij maakte, waarbij hij kleur met zwart-wit afwisselde. In zijn boekenkast staan veel boeken over natuur, tuinen, maar ook fotoboeken, waaronder een met de schaapskolonie achter zijn huis. Enkele jaren voor zijn pensionering, plusminus zestien jaar geleden, betrok hij de huidige woning in tuindorp Oostzaan, waar hij nog steeds met plezier woont.

Aad Bakker en Mary Preeker

"Op zaterdagavond waren er ook feestjes met visnetten aan het plafond."

Sinds zijn huwelijk met Nel woont Aad nu 46 jaar in hetzelfde huis op de Stentorstraat. Hij is geboren in Oostzaan en verhuisde op zijn achtste naar de Stoombootweg. Na de lagere school ging hij naar de LTS. Een baan met geld om een brommer te kunnen kopen trok hem meer dan door te leren op de MTS. Stork werd zijn werkgever waar hij met 60 jongens in de BBL terecht kwam. Het Beroeps Begeleidend Leren: een dag theorie en vier dagen praktijk per week. Levenslang Stork moest het niet worden en Aad schreef zich in voor de avondschool. Tien jaar ging hij met een goede vriend drie avonden in de week naar school. En dan nog een avond huiswerk maken. Het bracht hem uiteindelijk bij de voltooiing van een lerarenopleiding. Zijn eerste baan als leraar wis- en natuurkunde was uitgerekend bij de LTS waar hij op zijn twaalfde jaar begonnen was. Dit bracht hem in 1985 bij een streekschool in Beverwijk met leerlingen van Hoogovens en ook volwassenenonderwijs. Op latere leeftijd volgden managementfuncties van roosters maken tot technische en bouwkundige adviezen.

Kerkgangers uit Kadoelen

Aad Bakker is een sociaal betrokken man dat voor een groot deel te maken heeft met zijn godsdienstige achtergrond. Als kind van Hervormde ouders werd hij naar de zondagsschool gestuurd. Die bevond zich in een houten schuur achter de woning op de Kadoelenweg 153. Op zaterdagavond waren er activiteiten voor jongeren en ook feestjes met visnetten aan het plafond. Bakker is de kerk trouw gebleven en hij maakt inmiddels deel uit van het College van Kerkrentmeesters van de Protestantse kerk in Landsmeer. Kerkgangers uit Kadoelen gaan allen in Landsmeer ter kerke, want Kadoelen behoorde bij Landsmeer. Na de annexatie is Kadoelen wel deel van Amsterdam geworden, maar kerkelijk niet. Kadoelen behoort kerkelijk nog steeds tot Landsmeer.

Voor Aad en zijn vrouw Nel blijft Kadoelen de plek om te wonen. Zij behoren inmiddels zeker tot het geheugen van Kadoelen met heel veel kennis van de bewoners en de recente geschiedenis.

"We hebben nog gezellig nagekletst."

Mary is geboren in Amsterdam Oost, maar vanaf haar vierde groeide ze op aan de Adriaan Loosjesstraat in Oostzanerwerf. Haar vader werkte bij de NDSM en ze kan zich nog herinneren dat ze met hem in 1960 op de kluft stonden te kijken bij de overstroming van Tuindorp Oostzaan. Ze verhuisde naar de Staatsliedenbuurt, Cliffordstraat waar ze vier jaar woonde. Daarna maakte ze de overstap naar Landsmeer waar haar dochter en zoon zijn geboren. Voor het werk van haar man werd Waddinxveen de volgende woonplaats. De kinderen waren toen vier en vijf jaar. Nadat ze het huis uitgegaan waren om te studeren, trokken de ouders weer naar Amsterdam, omdat de familie daar nog allemaal woonde. Zo kwamen ze weer terug in Amsterdam Oostzanerwerf. Nu woont ze daar alweer zeventien jaar en ze wil daar zeker ook niet meer weg.

Werk en hobby

Mary is werkzaam geweest als faillissementsmedewerker en bewindvoerder Wet schuldsanering natuurlijke personen. De laatste drie jaar heeft ze met veel plezier bij de griffie van de rechtbank Noord-Holland te Haarlem gewerkt. Mary besteedt nu veel tijd aan haar zes kleinkinderen. Ze knutselt graag met ze en ook het kleuren in een kleurboek is een hobby van haar. Ze traint in de sportschool in een groepje Pilates, dat vindt ze erg leuk en ook met haar man gaat ze regelmatig naar de sportschool voor krachttraining. Nu wilde ze even iets anders en is ze begonnen met fotograferen bij de Fotoklikkers Kadoelen. Ze hoopt ook wat technische vaardigheden in het fotograferen onder de knie te krijgen. Het was een leuke fotoshoot en we hebben nog gezellig nagekletst.

Saskia Fafieanie

Saskia Fafieanie – 63 jaar

Margaret Brindle

"In feite woont ze nu twee straten verder dan waar ze geboren is."

Saskia is een geboren en getogen Noorderling. Ze heeft haar hele leven in Amsterdam-Noord gewoond. In feite woont ze nu twee straten verder dan waar ze geboren is. Ze heeft twee dochters en drie kleinkinderen, de jongste is vier weken oud.

Haar werk in het onderwijs vond ze uitdagend en erg leuk. Totdat een ernstige ziekte een abrupte einde aan haar loopbaan in het onderwijs maakte. Re-integratie na een behandeling met chemokuren bleek niet goed mogelijk te zijn. Voor de klas staan lukte niet meer en Saskia voelde zich vervreemd van de vertrouwde omgeving op school met de kinderen. Het buitenleven en schilderen hielpen haar om weer evenwicht in haar bestaan te vinden en het contact met de omgeving te herstellen. Saskia geniet nu van haar leven met haar gezin, haar volkstuin, schilderen en fietsen.

Margaret Brindle – 71 jaar

Saskia Fafieanie

"In die tijd konden ze lekker fietsen en wandelen."

Margaret woonde met haar man en dochter Jane in de Pijp. Jane had een longziekte en een bovenverdieping was daardoor niet handig. Haar moeder en Margaret deelden de zorg voor Jane. In 1998 kreeg Margaret een benedenhuis aan de Oostzanerdijk toegewezen. In die tijd konden ze lekker fietsen en wandelen. Jane ging op een gegeven moment samenwonen en de moeder van Margaret overleed. Toen Jane overleed, nam Margaret de zorg van hond Murphy op zich. Na twaalf jaar op de Oostzanerdijk gewoond te hebben, werd het huis te groot voor haar alleen. Margaret woont nu in Nieuwendam Tuindorp in een schattig huisje. Taz, haar lieve hondje houdt haar nu gezelschap. Zij woont daar nu twaalf jaar met groot plezier.

Margaret Brindle

Janneke van Beek

Janneke van Beek – 69 jaar

Karin Koonings

"Ze koos voor een tuin die 20 jaar braak heeft gelegen."

Janneke is geboren in Delfzijl maar woont al sinds haar zevende jaar in Amsterdam. Toch voelt ze zich nog steeds een Groningse. In haar werkzame leven heeft Janneke met veel plezier gewerkt met kleuters in het basisonderwijs. Daar was ze altijd al bezig met het ontdekkend leren. Het liefst met beestjes, bloemetjes en planten. Ze vond het ook boeiend om jam te maken met de kinderen. In haar vrije tijd fotografeerde ze veel en drukte haar eigen foto's af in de badkamer.

Moestuin

Janneke woont sinds 5 jaar in Oostzanerwerf en heeft sinds driekwart jaar een moestuin in tuinencomplex De Bongerd in Kadoelen. Ze koos voor een tuin die 20 jaar braak heeft gelegen, dus het was een ware uitdaging om daar iets van te maken! Die uitdaging is ze met al haar energie aangegaan. Je kunt in zo'n moestuin iets creëren, je leven er omheen opbouwen en je eigen eten laten groeien. Kortom, De Bongerd beschouwt ze als een paradijsje dicht bij huis, vrij in het groen. Het is gemakkelijk en leuk om contact te maken met andere tuinders. Om gezondheidsredenen moet Janneke haar tuin opgeven, waarmee een einde komt aan deze idylle. Dat vindt ze ontzettend jammer. Ze had nog zo graag willen leren werken met een zeis, net zoals haar vader dat kon.

Matty en Arnand Maringka – 63, 70 jaar

Casper de Groot

"Dit is geen weg, dit is een laan!"

Matty en Arnand zijn in 1983 in Amsterdam-Noord komen wonen. Ze betrokken een appartement op dertiende verdieping van een flatgebouw aan de Hilversumstraat. Toen echter hun eerste kind in aantocht was, begon de zoektocht naar een eengezinswoning, een huis in een straat waar een kind kan opgroeien. Dit bleek niet eenvoudig. De verhuizing naar een lager appartementencomplex bood enige soelaas. Maar toen het zusje een broertje kreeg, moesten zij tweeën een kamer delen. Meer ruimte was er niet. De zoektocht werd geïntensiveerd en zelfs uitgebreid naar Almere, maar daar ontstond geen klik.

Naar Kadoelen

In 2005 trok de koop van een woning in de Adrianus van Waertweg de aandacht. Matty kende iemand die daar woonde en de omgeving die wel leuk was. Toen het stel vanaf de Vorticellaweg de Van Waertweg inreed, waren ze overdonderd. 'Wat een prachtige brede weg met bomen aan weerszijde. Dit is geen weg, dit is een laan!' Ze wonen er nu al achttien jaar en nog steeds naar volle tevredenheid. 'Mooi, ruim huis met tuin, rustig, wijk met alleen laagbouw, fijne burens, lopen, fietsen, Twiske, centrum goed bereikbaar en vrij parkeren.'

De kinderen zijn inmiddels het huis uit. Matty gaat richting haar pensioen, maar is nog volop actief als wijkverpleegkundige in Tuindorp Oostzaan. Arnand was beroepsmilitair bij de Landmacht en ging al op vijfenvijftigste met pensioen. Hij bleef daarna niet stilzitten en heeft de volgende tien jaar als gastheer bij Basic-Fit gewerkt.

Casper de Groot

Matty en Arnand Marinka

Mia en Ron Algeló

"In het begin moest ze wennen aan de natuur."

Mia woont 48 jaar in Kadoelen. Het was een grote stap voor haar. Ze komt van oorsprong uit Limburg, verhuisde naar Hilversum en zocht een woning om samen met haar man te gaan wonen. Ze is in Amsterdam terecht gekomen op de Stoombootweg die tot 1 augustus 1967 nog tot Landsmeer behoorde. In het begin moest ze wennen aan de natuur: waterland met zijn sloten en poldertjes in plaats van het Gooi met zijn bossen en heide. Met oud en nieuw stak de jeugd vooral rotjes af, maar ze moesten wel zelf de rommel opruimen. Mia zegt dan ook: 'Ik voel me nog steeds een Landsmeerder'.

Twee wegen

In het begin vond ze het dan ook maar niks. Er waren maar twee wegen, de ene naar Oostzaan en de andere naar Den IJp. Ze heeft de fiets- en wandelpaden zien ontstaan. De Stoombootweg is inmiddels afgesloten voor zwaar verkeer. Als er iemand wil verbouwen, dan hebben ze een ontheffing voor vrachtverkeer nodig. Wel rijden er vrachtwagens voor het afval. Nu vindt ze het er erg prettig. Vooral veel groen en jonge gezinnen. Ze ziet graag de kleinste kindertjes die naar school worden gebracht. Haar hobby's zijn: fietsen, wandelen, lezen en beeldhouwen. Op het moment vooral boetseren, yoga en op een leesclub.

"Zijn grootste hobby is zijn Rottweiler."

Ron Algelo woont sinds 1981 naar volle tevredenheid in een benedenwoning aan de Stentorstraat in Kadoelen. Hij woont er met zijn vrouw Yvonne. De twee zoons zijn al een aantal jaren het huis uit. Na 45 jaar bij de KPN als storingsmonteur voor telefonie/Internetverbindingen gewerkt te hebben, is Ron alweer zes jaar met zijn welverdiende pensioen.

Rottweilers

Zijn grootste hobby is zijn Rottweiler. In de loop der jaren heeft hij tien van deze prachtige honden gehad. Niet allemaal tegelijk, maar steeds in koppels van twee. De training en opvoeding gebeurde eerst in de club RWA (Rottweilers Werkgroep Amsterdam) die naderhand naar Almere is overgegaan. Helaas is de huidige Rottweiler Ebby niet bijzonder geschikt om in clubverband te opereren. Het is een vriendelijke hond van vijf jaar oud die door Ron goed onder controle wordt gehouden. Zeker drie keer per dag wordt Ebby uitgebreid uitgelaten en zo komt Ron menig andere hondenbezitter tegen voor een praatje.

Hanni Dam

"Diamonds are a girl's best friend."

De zoektocht naar 'de oude Kadoelenaar' bleek er een met een twist. Wie en wat is eigenlijk een Kadoelenaar? Dank zij de annexatie van Amsterdam ontstond er 60 jaar geleden zoiets als Noord en Zuid Kadoelen, met de A10 als grens, ooit allemaal behorend tot het territorium van de Kwade Doelen. Nu moet je met de auto een behoorlijk stukje omrijden om van Noord Kadoelen in Zuid Kadoelen te komen, of andersom. Inheemse Kadoelers, Amsterdammers tegen wil en dank, moesten de eer gaan redden, als ze te vinden waren, want voor het fotoproject waren we specifiek op zoek naar 65+ ers. Casper vond in zijn kaartenbak, die o.a. met hulp van de postbode tot stand was gekomen wat mogelijkheden. Zijn creatieve loting, die bij menig sporttoernooi vragen zou hebben opgeroepen, deed mij aanbellen bij de voordeur van Hanni in de Stentorstraat. Hanni is 87 jaar en dus.... , nee, geen hokjes maar Hanni is, zo zullen geboren Kadoelers claimen, een exoot. Kortom, 'geen Kwade maar een Goede Doelvrouw' Preciezer: Hanni en haar man kwamen net voor de eeuwwisseling in Kadoelen terecht. Ik belde dus aan om even kennis te maken. Casper had een paar steekwoorden meegegeven: 'Old school. Geen ge-app, gewoon d'aloude huistelefoon, praat graag'. In eerste instantie word ik voor een verwarmingsmonteur van F. gehouden, zonder uniform niet zo tuurlijk leek mij. Het zei mij al wel veel over de openheid van Hanni. Dezelfde openheid wellicht die tot gevolg heeft dat de nieuwsdesk van AT5 nooit om kopij verlegen zit. We maakten een afspraak. 'Nee niet zo vroeg want dan ben ik nog niet aanspreekbaar, en de hond moet ook nog uitgelaten worden'.

Pratende stoelen en wilde dieren

Hanni woont nu ruim 20 jaar naar tevredenheid in Kadoelen. Peanuts vergeleken met de 60 jaar die ze samen met haar man Berend mocht beleven. Zo'n huwelijk waarvan anderen zich afvragen 'Hoe doen ze dat?' Sinds 3 jaar houdt Berend vanaf de schoorsteenmantel een oogje in het zeil of Lola, de 40 jarige grijze roodstaart, en 'zijn' huisdier, de jaloerse aanvallen van de 12 jarige Vinnie , een getraumatiseerd oprapertje, wel weet te pareren. Casper had me gewaarschuwd dat Hanni thuis een aantal stoelen had staan en als ze daar op ging zitten....Als tegenzet leek het me een goed idee om mijn vrouw mee te nemen. Terwijl Hanni en zij elkaars levensloop vertelden probeerde ik wat foto's te maken. De muren hingen vol met mozaïeken, schilderijen, en computerkunst. 'Corona' lichtte ze toe. Samen met haar man had ze voorheen mini-poppenhuizen gebouwd. Er hingen er twee aan de muur in de woonkamer en boven werd de rest bewaard. Misschien dat de Buurtkamer er eens een expositie mee kan programmeren. Met computerkunst kwam de telefoon op tafel. In één ruk door en wat vegen bleken ook tuinen, tuinieren en fotograferen tot haar wereld te horen. Vinnie vloog zo af en toe op Lola af wanneer ik vanuit een andere hoek wat foto's probeerde.

Kadoeler 2.0

Het is hier de laatste 20 jaar wel veranderd vind ze. In haar blok is veel nieuwe instroom. Kadoelers 2.0. Veranderingen zijn inherent aan ouder worden en omgekeerd. 'Vanaf mijn tachtigste merk ik dat het lijf wat minder volgzzaam is' zegt ze. In haar hoofd is ze echter nog steeds het jonge meisje. Het zou goed zijn wanneer de jonge generaties zouden begrijpen dat 'het moeilijk hebben' geen voorrecht van deze tijd is. Als achtjarige te maken krijgen met allerlei oorlogsperikelen kan ook

gezien worden als levensballast. Wanneer humor ter sprake komt, dat wondermiddel dat zo belangrijk is om het 60 jaar leuk met elkaar te hebben, moet ze wel even kwijt dat die in Kadoelen toch wel 'anders' is dan in de Jordaan. Even wennen was het. Niet dat ze dáár altijd heeft gewoond. Ook de Sarphatiebuurt ,Oud West en het plan van Gool (vertrokken toen het daar 'minder' werd) kwamen langs. Als diamantje moet vermeld worden dat er ergens op Venus een diamant ligt met haar vingerafdruk erop. Hanni en diamanten... Maar dat is weer een ander verhaal. Toen we afscheid namen waren de stoelen nog lang niet uitgepraat. Lola zei ook nog wat. Gelukkig verstonden we het niet. Stel je voor..... We maakten er maar een grapje over. Kadoelen kan minstens zo tevreden zijn over Hanni als Hanni over Kadoelen.

Ineke Tump en Joke Fafiani

"Ze leerde o.a. knoopsgaten naaien."

In 1956, toen Ineke 6 jaar was, verhuisde het gezin naar de Amoebastraat. Heel leuk! Een hoekhuis met aan drie kanten uitzicht op het boerenland. Ze ging naar de Twiskeschool en later naar de huishoudschool. Daar vond ze niet zo veel aan, maar ze leerde o.a. knoopsgaten naaien, dat kon ze heel goed. Ze herinnert zich heel goed hoe het in die tijd was. Veel vaders werkten in Amsterdam-Noord bij NDSM en de haven. Alle mannen vertrokken om half zeven op de fiets met een broodpakket achter op. Toen was er een grote saamhorigheid in de buurt, veel moeders werkten en voor de kinderen moest er op woensdagmiddag wat geregeld worden.

C&A en mantelzorg

Ineke was blij toen ze kon gaan werken. Een baan bij C&A. Dat vond ze leuk, ook de korting op kleding. Ook vond ze de liefde en het tweetal ging samenwonen in de stad. Ze was regelmatig bij haar ouders en zus op visite. Haar ouders werden langzaam maar zeker hulpbehoevend. Ook haar zus had na een ongeluk en herstel meer hulp nodig. Haar zuster had een actief leven achter zich. Ze was de eerste vrouwelijk scheidsrechter in Nederland. Ineke werd mantelzorger voor alle drie en besloot om weer bij haar familie te gaan wonen.

Terug van weggeweest

Dus, terug van weggeweest. Ineke merkte toen al een verandering in de buurt. De mensen hebben het tegenwoordig veel drukker dan vroeger en er is minder contact tussen de burens. Ineke besloot om het huis naar eigen smaak in te richten en nam afscheid van de grote meubels van vroeger. Ze maakte een ruime, lichte woonomgeving voor zichzelf en voor Stoffer en Blik, haar twee katten. Het huis geeft geen uitzicht meer op het boerenland, maar het biedt haar een mooie, comfortabele woonplek voor zichzelf waarvan ze veel geniet.

"Je bent als engel op deze aarde gekomen om te zorgen."

Joke woonde in Nieuwendam in een bovenwoning toen ze op een vrijdag in 1991 bericht kreeg dat ze voor een woning in Kadoelen in aanmerking kwam. Ze kon komen kijken en moest voor maandag beslissen of ze de woning wilde hebben. Ze had geen cent te besteden en twijfelde enorm. Ze is gaan kijken met haar vader. Haar vader zei dat al zou ze op een betonnen vloer moeten gaan zitten, een huis als dit kon ze niet weigeren want een dergelijke kans zou ze in Amsterdam nooit meer krijgen.

Rood of rossig

Joke is getrouwd en heeft de zorg voor haar man. Haar twee kinderen wonen in de buurt en ze heeft een kleindochter. Een lekkere kleine rode donder zoals ze zegt. Joke is de jongste uit een gezin van zeven. Zij is het enige meisje. Ze waren allemaal rood of rossig bij de geboorte. Vanaf haar achttiende werkte Joke als verzorgende in de wijk. Door een postnatale depressie na de geboorte van haar eerste kind kon ze dit werk niet meer blijven doen. Ze is gaan werken in het winkeltje in het BovenIJ ziekenhuis. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en ze is weer terug gegaan naar haar werk in de wijk. Ze miste de zorg en de ouderen enorm. De zorg doet ze met alle liefde en ze gaat fluitend naar haar werk. Joke is geboren met de Kerst en haar vader zei altijd, je bent als engel op deze aarde gekomen om te zorgen. En als ze nu terugkijkt – haar vader is vijf jaar geleden overleden – dan klopt dat ook wel. Ze is alleen maar aan het zorgen en als ze dat niet kan dan gebeurt er iets met haar van binnen.

Hond Yuna

Het zorgen kan zwaar zijn maar dan is daar Yuna. Haar steun, toeverlaat en uitlaatklep. Yuna kwam zeven jaar geleden als pup in huis. Ze was een cadeau voor haar dochter maar Yuna werd Joke's hond. Yuna is haar alles. Joke kent veel lieve honden maar Yuna is de liefste.

Toen en nu

Joke vindt dat de wijk in de loop van de jaren wel veranderd is. Er zijn veel jonge stellen en gezinnen komen wonen. Vaak allebei werkend, met een andere manier van leven en omgaan met elkaar. Mensen gaan niet meer zo gauw in contact met elkaar. Joke vond het heel leuk dat een van de nieuwe bewoners een tijdje terug het initiatief had genomen om 'een borrel op straat' te organiseren om elkaar te ontmoeten. Ze vindt het jammer dat er geen speeltuin is bij Buurtkamer Kadoelen. Het buurthuis was vroeger altijd open. Nu is het allemaal meer georganiseerd op vaste tijden en is er geen vrije inloop meer iedere dag. Joke woont hier met heel veel plezier. Ze vindt het prachtig wonen en heeft hele fijne burens. En ze gaat dus echt niet weg.

André Leuven

"Dit vertaalt zich in een rustige wijk met weinig voorzieningen."

Ik had op 10 augustus een afspraak met André om een portret op locatie te maken. De weergoden waren mij welgezind dus dat was een pluspunt. André heet met de achternaam Leuven en hij woont samen met zijn vrouw en hond in de Arcellastraat nr. 8, dichtbij Buurtkamer Kadoelen.

André is geboren in de Jordaan en verhuisde in mei 1970 met zijn ouders naar Kadoelen waar hij tot 1982 bleef wonen. Daarna verhuisde hij naar Oost, maar zes jaar later kwam hij weer terug naar zijn oude plek, waar hij nu nog steeds met plezier woont. Bij het gezin hoort ook een hond en die heeft het ook naar zijn zin. Toen ik binnenkwam was de hond een beetje schuw na verloop van tijd wilde hij zelfs op de foto. André woont in een eengezinswoning met een kleine voortuin en een grote achtertuin met veel groen. Dat groen is ook terug te vinden in Kadoelen en een pluspunt als je een hond bezit.

André Leuven startte zijn loopbaan als behanger, werd daarna bedrijfsleider in een relatief klein bedrijf en werkt momenteel in een doe het zelfwinkel in Landsmeer.

Rustige wijk

'De naam Kadoelen', vertelde André, 'betekent Kwadoelen wat dan weer betekent dat het hier slecht vertoeven is. Dit vertaalt zich in een rustige wijk met weinig voorzieningen. Er is maar een school en de summiere horeca is maar slechts enkele uren geopend. Kadoelen behoorde vroeger tot Landsmeer, maar door de aanleg van de A10 werd de wijk doormidden gesneden en annexeerde Amsterdam het deel binnen de ring, Kadoelen. Hierdoor vind je de meeste winkels in Landsmeer zelf. Voor veel vertier moet je niet in Kadoelen zijn en ook voor de dagelijkse inkopen moet je uitwijken naar Landsmeer of Molenwijk.' Maar omdat André in Landsmeer werkt, is dat voor hem niet echt een probleem. Hij haalt zijn boodschappen in Landsmeer of in de Molenwijk dat redelijk in de buurt ligt. Hierdoor is het wonen in een rustige buurt zelfs een pluspunt.

Gastarbeiders

De woningen in het stuk Kadoelen waar hij woont, werden vanaf het begin (1956) bewoond door Nederlandse gastarbeiders die voornamelijk uit Drenthe kwamen en voor Shell of ADM werkten. De woningen waren eigendom van Shell en ADM. Later kwamen er ook buitenlandse gastarbeiders naar Kadoelen. De woningen waren toen niet meer eigendom van voornoemde bedrijven maar van Woningbedrijf Amsterdam dat later opging in Woningcorporatie Ymere.

Jo en André Vemer en Tilly van Leeuwen

"Gearmd kwamen ze naar buiten en het was aan."

Jo en André Vemer zijn een zeer spraakzaam echtpaar die zoveel hebben meegemaakt dat ze er een boek over kunnen schrijven. Jo heeft al een schriftje waar ze van tijd tot tijd een anekdote of verhaaltje opschrijft. Het stel kent elkaar van dansles in Felix Meritis aan de Keizersgracht. Toen de Amsterdammers in 1956 uit woede voor de inval van Rusland in Hongarije de ramen van het communistische bolwerk ingooiden, moest de politie erbij komen om dansleerlingen te ontzetten. Daar waren Jo en André er twee van. Gearmd kwamen ze naar buiten en het was aan.

Fietsenhandel op de markt

André startte zijn loopbaan op een stoomschip waarmee hij veel van de wereld heeft gezien. Maar al snel moest hij deze droom opgeven om bij zijn vader in de fietsenhandel te gaan helpen. Fietsen, onderdelen en reparaties hebben de rest van zijn leven beheerst. En uiteraard ook die van Jo. 51 jaar hebben ze drie dagen in de week op de markt gestaan. Eerst 6 jaar op het Waterlooplein en daarna 45 jaar op het Mosveld. Jo vertelt dat André echt uit de handel kwam, maar zij niet. Zij kwam uit de creatieve hoek. Bij de vereniging van plattelandsvrouwen vond ze aansluiting in decoratief werk in de stijl van Hindeloopen.

Wonen aan de Kadoelerbreek

In 1967 konden ze een huurwoning aan de Kadoelenweg krijgen. Het is het eerste huis naast de boerderij van Klaas Keizer en in dat huis wonen ze nog steeds. De fietsenhandel was niet alleen op de markt maar ook aan huis, soms tot laat in de avond. Daar kregen ze allerlei pluimage aan de deur waar nog veel over te vertellen valt. Ze wonen erg prettig in Kadoelen met een schitterend uitzicht op de Wilmkebreepolder. Vroeger werd die veel beter onderhouden, toen werkte de boer ook de randen van de sloten af. Wat ook jammer is, is dat de bus niet meer over de Kadoelenweg rijdt. De bus stopte altijd als je je hand opstak, bij de halte of niet. Jo en André hebben in de jaren veel van de oorspronkelijke bewoners, bedrijven en winkels zien verdwijnen, maar de verhalen hebben ze nog wel. Te veel om hier te doen.

"Toen bleek dat we wederom in dezelfde straat woonden."

Tilly is opgegroeid in de Adriaan Loosjesstraat in Oostzanerwerf. Zelf ben ik ook opgegroeid in deze buurt, dus wij hebben in onze kindertijd met elkaar buiten gespeeld. Jaren later ontmoetten wij elkaar weer, toen bleek dat we wederom in dezelfde straat woonden. Dit was de Cliffordstraat in de Staatsliedenbuurt in Amsterdam-West. Tilly was inmiddels getrouwd en had toen al twee dochtertjes en wilde graag verhuizen naar een ruimere woning met een tuin.

Stentorstraat

Via de Gemeentelijke Dienst Herhuisvesting kregen zij in 1981 de kans een woning te huren in de Stentorstraat in Kadoelen. Daar woont zij nu al 42 jaar naar volle tevredenheid. Zij wil er absoluut niet meer weg. Het is hier rustig en groen en alle voorzieningen zijn goed te bereiken. Bovendien kende zij deze buurt al uit haar jeugd. Kadoelen grenst immers aan Oostzanerwerf gescheiden door het Twiske.

Weer bij elkaar in de buurt

Jaren later kwam ik Tilly weer eens tegen in een supermarkt en het bleek dat we wederom bij elkaar in de buurt woonden. Naar aanleiding van het project 'Kadoelen in beeld' ben ik zo brutaal geweest bij haar aan te bellen met het verzoek of ze mee wilde doen. Tilly heeft jarenlang als supermarktmedewerker in Landsmeer gewerkt en is nu met pensioen. Daarnaast heeft Tilly 19 jaar als vrijwilliger de peuters in de kinderopvang begeleid, zij is begonnen in de Twiskeschool en later heeft zij dit voortgezet in BSO Het Twiske naast Buurtkamer Kadoelen.

Karin van Raamsdonk-Lammertse

"Een uit de hand gelopen hobby."

Karin is in 1962 geboren in het huis waar ze nu woont. Het huis is ongeveer 64 jaar geleden gekocht door haar ouders van de ADM waar haar vader kraandrijver was. Twiske-Zuid, achter de woning, was nog industriegebied en hoorde nog bij Landsmeer. Daar speelde ze vaak op een soort leuke gokkast in een sportschool. Later heeft ze een tijd met veel plezier samen met haar man Pedro in een huurhuis in de Walvisbuurt bij de Molenwijk gewoond. De wens van haar ouders, maar vooral van haar moeder, was dat één van de kinderen, waar ze trots op waren, in het huis zou komen wonen. Na het overlijden van haar vader en moeder dacht zij dat haar broer of één van haar vijf zussen het huis wel wilde hebben. Dat bleek niet zo te zijn en Pedro heeft toen voorgesteld het huis van de andere erfgenamen over te nemen. Na goed overleg, kopen geeft toch andere zorgen, dat gedaan. Het huis opgeknapt en na ongeveer zeven jaar, bij het voorbereiden van de nieuwe buurt achter hun huis, werd het land opgespoten. Hierdoor kregen zij veel vocht-/wateroverlast. De gemeente wist dat de Stentorstraat een vochtprobleem zou krijgen en had een grindwal gemaakt om dat zo veel mogelijk tegen te gaan, maar deed er verder niets aan en ook via de aannemer konden zij geen schade claimen. Zij moesten het zelf oplossen. Ze hebben korrels onder het huis aangebracht. de spouwmuren laten behandelen en gezorgd voor een betere luchtdoorstroming in het huis. Het probleem is er nog wel, maar ze hebben er nu geen last meer van.

Mini Bieb

In de straat tegenover Artis zag zij voor het eerst een Mini Bieb en dacht "Goh wat leuk, dat zou nou wat voor mij zijn". Ze begon met een tafeltje met kastje erop, een soort houten bankje met een heel leuk/schattig bontkleedje en een soort kandelaar en later een circus tentje voor kinderen erbij. Dat was een succes en zij zette dan een keer een beertje of een boekje op het bankje voor ze. Zo is het uitgegroeid tot zoals het nu is. Een uit de hand gelopen hobby. Wel vaak gedacht 'ik stop ermee' omdat er toch regelmatig wat vernield of gepikt wordt, maar als ze dan weer een kleuter/peuter leuk ziet spelen in het speeltuintje en iemand boeken komt brengen geeft het toch weer voldoening om te doen. Het is nu niet alleen boeken, maar ook eten en hergebruik spulletjes. De mensen kunnen pakken wat ze willen, maar voor het eten geldt niet meer dan drie dingen per persoon. Mensen brengen spullen om neer te zetten of ruilen wat om. Ook de postbode helpt mee. Die heeft zelf ook een kastje en komt ook langs andere biebjes en kijkt dan waar wat nodig is en neemt dan wat mee van de ene naar de andere bieb.

Reiki

Af en toe een praatje met de ouders van de kinderen die er spelen en met het warme weer een glas limonade of een ijsje. Om zo met de mensen en kinderen om te gaan geeft haar energie. Dat heeft ze wel gemerkt na een ongeluk met een gelede bus. Hierdoor had ze diverse zware lichamelijke kwetsuren en gaf het haar ook geestelijk een knauw. Ze heeft ongeveer twee jaar bij een psycholoog gelopen, maar als ze in die periode de kinderen zag spelen werd ze daar wel vrolijk van. Op een bepaald moment dacht ze 'dit wil ik niet meer' en heeft een cursus Reiki gedaan. Dat was de beste keus in haar leven. Het is voor haar een heel goede manier om dingen te overzien en om te ontspannen. Het huis heeft een grote tuin op het zuiden en ze heeft daar een mooi huisje in laten zetten om haar Reiki te beoefenen. Ze is nu al 61 jaar verbonden met het huis en woont met veel plezier in Kadoelen. Voor de toekomst zit ze er over te denken om van het speeltuintje een kruiden-, groente-, bloementuintje te maken om samen met de buurt te onderhouden. En ook aan Reiki les geven, maar wel op zo'n manier dat iedereen het kan doen v.w.b. de kosten. Dat is nog even puzzelen.

Alie van Komen en Corrie Bochem

"We hebben ook gevaren met de gay pride."

Ik kom binnen in een kleine, gezellig Amsterdams ingerichte woonkamer als Alie net een aflevering van B&B vol liefde zit te kijken op haar iPad. 'Geen probleem, we zetten het even uit.' Wat direct opvalt zijn haar prachtige gelakte nagels. Een creatief werkje van haar kleindochter. 'Heeft u altijd in Kadoelen gewoond?' 'Nee, ik woonde voor mijn trouwen in de Dapperbuurt in Amsterdam-Oost. In 1952 verhuisde ik met mijn man die schipper van beroep was, naar een kleine woonark aan de Landsmeerderdijk. Toen nog gemeente Landsmeer. Wij moesten tijdelijk verhuizen naar de Vlothaven aan de Hemweg, maar het was daar een gevaarlijk situatie door de golfslag van groten schepen. Toen de dijk door de NDSM werd gepacht, is mijn man naar de directie gestapt en heeft hij gevraagd of hij terug kon naar de dijk. Dat vonden zij goed en wij mochten een mooi plekje uitzoeken. Langzaam kwamen er links een rechts meer bewoners bij en toen de NDSM arken ging bouwen voor het personeel werd het snel voller op het water'.

Wonen op het water

Alie vertelt over de verslechterde gezondheid van haar man. 'Een verzorgingshuis zag hij niet zitten. Geboren en getogen op het water, dus ook sterven op het water, dat was zijn wens'. Na familieberaad is toen besloten om een grotere woonark te laten bouwen. Twee verdiepingen, vader en moeder beneden en de zoon met zijn gezin boven. Zo kon mijnheer Van Komen thuis, op het water, blijven wonen en kon zijn wens in vervulling gaan.

Drukke agenda

Om een afspraak te kunnen maken met Alie moesten we nog even door een drukke agenda. Er is de koffieclub, het koersballen, de bingo, zwemmen (vanuit haar huis zo het kanaal in) en de vaartochten door de grachten met haar dochter. 'We hebben ook gevaren met de gay pride.' 'Was dat niet heel erg druk?' 'Nee hoor, gezellig.' Alie is net terug van een vakantie in Turkije en kijkt alweer uit naar de jaarlijkse vakantie in Carhuela, Spanje.

'Stel, u wordt 120 en geld speelt geen rol, wat heeft u dan nog op uw verlanglijstje staan?' 'Nou, eigenlijk niets. Ik heb een goed leven. Heb van alles gedaan. Ik ben tevreden.' 'Niet 'n keertje op een kameel door de woestijn bijvoorbeeld?' 'O, heb ik ook gedaan samen met mijn man, hartstikke leuk!'

"Toen was het nog dorps en kneuterig."

Corrie Bochem woont bijna haar hele leven aan de Kadoelenweg. Ze is er in 1954 geboren, woonde lange tijd op de werf van haar vader aan de overkant en nu heeft ze een nieuwe eigen woning pal naast het geboortehuis. Daar woont een zus en twee huizen verderop een broer. Corrie kookt graag en iedere avond zitten ze met zijn drieën aan tafel. De andere zes kinderen uit het gezin hebben altijd wel in de buurt gewoond, niet verder dan Purmerend. Corrie ging naar de kleuterschool Dikkertje Dap aan de Stentorstraat en vervolgens naar de Twiskeschool die toen net gebouwd was. Onderwijs voor jongeren vanaf 12 jaar was er niet in de buurt, zoals dat nog steeds is.

De annexatie van Kadoelen door Amsterdam

Het gesprek gaat al snel over de annexatie van Kadoelen door Amsterdam. Dat gebeurde in 1967. Ineens woonden ze niet meer in het dorp [Landsmeer, red.], maar in de grote stad. Ze hebben luid geprotesteerd, maar dat hielp niets. Een aantal boerderijen moest ruimte maken voor de aanleg van de ring en daarmee kwam een einde aan een idyllisch, landelijk leven. Ook het adres veranderde van Zuideinde in Kadoelenweg. Corrie praat met lichte heimwee over de tijd dat het nog dorps en kneuterig was. "De melkboer ventte met een handkar melk en karnemelk uit en flessen vla. Toen hij stopte met venten, haalden wij elke dag acht liter melk bij de boerderij. En de bakker die soms nog wel broden terug kwam vragen omdat hij voor die dag net te kort kwam. Het was een sociaal hechte buurt waarin de oudere buurvrouw met oma werd aangesproken." De bouw van de woningen achter het huis en de komst van de nieuwe bewoners uit Drenthe heeft weinig indruk gemaakt. Zij was toen pas drie. Er werd wel gesproken over 'de nieuwe buurt', maar 'Turfdorp' of 'Drents dorp' zegt haar niets. Er werd gezegd dat die mensen er primitief leefden.

Honkvast

Van Corrie kan gezegd worden dat ze honkvast is en dat is ook op haar werk van toepassing. Assistentie in de praktijk van een dierenarts bleek te zwaar. Ze maakte al snel de overstap naar de ouderenzorg. Op 18-jarige leeftijd begon ze in het Korthagenhuis waar ze 45 jaar met veel plezier heeft gewerkt. Nu geniet ze van haar pensioen en leeft zich uit in haar hobby's. Dat is niet alleen koken, maar ook het leggen van puzzels, vooral die van Jan van Haasteren. Ze heeft ze allemaal. En dan ook schilderen. Een schildersezal, palet, tubes, kwasten, het is er allemaal. Haar voorkeur is landschappen en natuur.

Kevin, Jade, Joan en Tyler Minneboo en Luci Heusen

Kevin, Jade, Joan en Tyler Minneboo – 31, 31, 7 en 5 jaar

"Buitenspelen, vissen met buurtgenoten"

Saskia Fafieanie

Mijn dochter en haar man hebben samengewoond in Zaandam. Zij waren toen beiden 19 jaar. Kevin, mijn schoonzoon, kwam oorspronkelijk uit Kadoelen. Hij is daar opgegroeid. Mijn dochter Jade woonde bij mij in Tuindorp Nieuwendam. Jade was bezig met een opleiding voor het werken met kinderen. Na twee jaar zijn zij terug verhuisd naar Kadoelen. Kevin wilde graag terug naar de buurt waaraan hij goede herinneringen had. Buitenspelen, vissen met buurtgenoten. Dat wilden zij ook voor hun kinderen.

Tot hun grote genoegen wonen zij nu met hun twee kinderen, Joan en Tyler in de Amoebastraat. Kevin heeft het huis zelf verbouwd, hij is timmerman. Jade is werkzaam in het onderwijs. Nog steeds is Kevin bezig met het verbouwen van het huis. Dit huis in een heerlijke buurt.

Luci Heusen – 95 jaar

Francis Braam

"In die tijd werd er veel verhuisd, omdat de vrouwen niet konden aarden."

Ik heet Luci Heusen. Ik ben geboren in 1928 in Friesland. Ik verhuisde op mijn veertiende met mijn ouders naar Amsterdam-West en woonde in het begin van mijn huwelijk bij mijn ouders in. Mijn zoontje groeide uit zijn ledikantje. We waren blij dat we naar Landsmeer konden verhuizen.

Rijtjeshuizen in de weilanden

In januari 1957 ging ik met mijn man Jan en zoontje van 1 jaar naar Kadoelen, toen nog Landsmeer, in de Keratellastraat wonen. Ons paleisje. Het was een fijne tijd. Mijn man werkte bij de ADM als technisch tekenaar, later als opzichter/bedrijfsleider. Daarna werkte hij bij studentenhuisvesting van de VU. Bij de ADM was je 3 dagen ziek en moest je weer werken en bij de VU werd je geacht goed uit te zieken. Het waren een stelletje rijtjeshuizen in de weilanden van Landsmeer. Er kwamen werknemers wonen die werkzaam waren bij bedrijven in Amsterdam Noord, zoals Stork, Shell, ADM en NDSM. Je liep gewoon in de prut, er waren geen bestrate wegen. Je moest met de kinderwagen geholpen worden uit de prut. Er was geen verkeer mogelijk en er was geen OV-verbinding. De brug naar de A. Loosjesstraat was er niet. De melkboer zat bij de Stoombootweg en de bakker op de Landsmeerderdijk en op het Zuideinde, dan moest je omlopen via de Stoombootweg naar de dijk richting Zuideinde. Ze kwamen ook aan de deur.

De beginjaren

Er werd een houten kleuterschool gebouwd, Dikkertje Dap. (Annie MG Schmidt was uitgenodigd, maar niet gekomen). De lagere school kreeg later een klas in de kleuterschool. De school stond in de bocht van de Stentorstraat. De Twiskeschool werd in de Pandorinastraat gebouwd. In de winter schaatsen en mooie tochten maken naar de Westplas, de molen, heerlijk was dat. Het waren allemaal jonge gezinnen. In die tijd werd er veel verhuisd, omdat de vrouwen niet konden aarden. Die gingen terug naar de stad. Toen mijn zoon 13 jaar werd, ging ik werken bij de PTT als telexiste. Later kreeg ik overplaatsing naar de afdeling 008 in Amsterdam op het Spui. Ik ging op de fiets naar mijn werk. Onderweg deed ik boodschappen op de markt op het Mosveld. Mijn man en ik gingen samen op skigymnastiek. Later gingen we naar gym in de Evenaar van MBVO.

Toen en nu

Het verschil van wonen in Kadoelen toen en nu? Eerst woonde je in de weilanden en nu woon je in de stad. Toen de huizen op de Thomas Prinslaan en sportvelden werden gepland, protesteerden we. Toen onze zoon een huis ging kopen in dat gedeelte, konden we niet langer protesteren. Je kunt het wonen van toen en nu niet vergelijken. Nu fiets ik nog op mijn driewieler om mijn boodschappen te doen in de Molenwijk. Ik ga naar Valpreventie en Kadoelen In Beweging in Buurtkamer Kadoelen en donderdagavond jeu de boules. Ik hoop dat we gaan sjoelen! Het is belangrijk actief te blijven.

Francis Braam

Een mooi fotoproject

Dit is het derde fotoproject dat ik met 60 plussers in hun buurt heb uitgevoerd. Les geven is leuk, maar gelijk een verbinding maken met de buurt en buurtbewoners geeft nog meer voldoening. De deelnemers leren (beter) fotograferen, ontmoeten elkaar, krijgen opdrachten om elkaar nog beter te leren kennen, gaan hun eigen buurt in en leren zo andere buurtgenoten kennen. Zo verandert de eigen blik op de buurt, en worden verbindingen gelegd in de buurt. Samen aan de slag. En dan als eindresultaat een fantastische expositie in de Buurtkamer Kadoelen en in de Openbare Bibliotheek in de Banne. De expositie trok veel bekijks van omwonenden, geportretteerden met hun familie en toverde de Buurtkamer in een ontmoetingsplaats voor bekende en nog onbekende mensen.

Ik ben trots op het resultaat en dank alle fotografen voor hun inzet en creativiteit.

Caro Bonink

Kadoelen, 2023

Een idee van
Caro Bonink

carobonink@gmail.com

www.buurtkadoelen.com